

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupen JUDr. Bc. Martinem Vlkem, advokátem se sídlem Korunní 2569/108, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. CPR-23440-2/ČJ-2015-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2016, č. j. 1 A 2/2016 - 20, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 8. 3. 2016, č. j. 1 A 2/2016 - 20, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl stěžovateli žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. CPR-23440-2/ČJ-2015-930310-V231 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 6. 2015, č. j. KRPA-257974-19-ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve výroku týkající se stanovení doby, po kterou byl neměl být umožněn stěžovateli vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky neoprávněně.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel mj. požádal o přiznání odkladného účinku. K tomu uvedl, že následky jeho správního vyhoštění, kdy musí bez dalšího opustit Českou republiku a nemůže pobývat ani v jiném státě Evropské Unie, by pro něj znamenaly významně větší újmu, než by mohla vzniknout jiným osobám. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není dle stěžovatele ohrožen důležitý veřejný zájem, neboť zde žije

nepřetržitě již 9 let a nehrozí, že by nyní páchal nějakou trestnou nebo „přestupkovou“ činnost, které se dosud niky nedopustil. Stěžovatel zde pobývá i po vydání prvostupňového rozhodnutí a v mezidobí se nedopustil žádného závadného jednání. Smysl a účel sledovaný napadeným rozhodnutím může být bez pochyby naplněn až poté, co bude rozhodnuto o předmětné kasační stížnosti. Naopak pro stěžovatele by bezodkladné vycestování znamenalo vysoké náklady na vycestování a vystěhování, jakož i další značné komplikace s pobytem, řízením ve věci, i s běžnou komunikací z území Ukrajiny.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasí, ale rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bude respektovat.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto nejprve posuzoval, jaká újma by vznikla přiznáním, resp. nepřiznáním odkladného účinku stěžovateli a jiným osobám.

Stěžovatel tvrdil, že v důsledku vycestování do jeho domovského státu by vynaložil nemalé náklady, a následně by měl obtíže i s pobytem, řízením ve věci a komunikací z území Ukrajiny. Jinými slovy, stěžovatel kromě vynaložení nezbytných prostředků na cestu a pobyt mimo území České republiky namítá rovněž skutečnost, že by mu bylo stíženo uplatňovat svá procesní práva. Výkonem rozhodnutí by mu proto vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku mohlo v posuzované věci způsobit jiným osobám větší újmu, než která hrozí stěžovateli. Čin, pro který bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, nebyl takové povahy, že by jeho další pobyt na území České republiky, mohl znamenat hrozící nebezpečí pro jiné osoby, či jinou újmu. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné okolnosti, které by tomu nasvědčovaly. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že výkon rozhodnutí by pro stěžovatele znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, neboť stěžovatel by (mimo jiné) nemohl plně uplatňovat svá práva v případných dalších řízeních vedených v dané věci, čímž by bylo významně zasaženo do jeho práva

pokračování

na spravedlivý proces. Pro výkon tohoto stěžovatelova ústavního práva je i podle názoru Nejvyššího správního soudu vhodné, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je v tomto řízení zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. také stěžovatelem citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2011 – 100). Zdejší soud rovněž odkazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, kterým dospěl k závěru, že „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života“. První kritérium přiznání odkladného účinku je tedy v daném případě splněno.

Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS). S ohledem na dobu strávenou stěžovatelem na území České republiky (nesporný je jeho pobyt od roku 2007) a charakter protiprávního jednání, kterého se zde dopustil, shledává soud, oproti újmě hrozící stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity. Stěžovatel byl totiž vyhoštěn toliko pro svou nelegální přítomnost na území České republiky. Nepáchal zde žádnou jinou nelegální činnost. Proto nelze vyvodit, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Je třeba připomenout, že v usnesení ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005 – 96, č. 786/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]dkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.“ Za dané situace se tedy do rozhodnutí o kasační stížnosti pozastavují účinky nejen ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, ale odkladný účinek kasační stížnosti působí i ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu